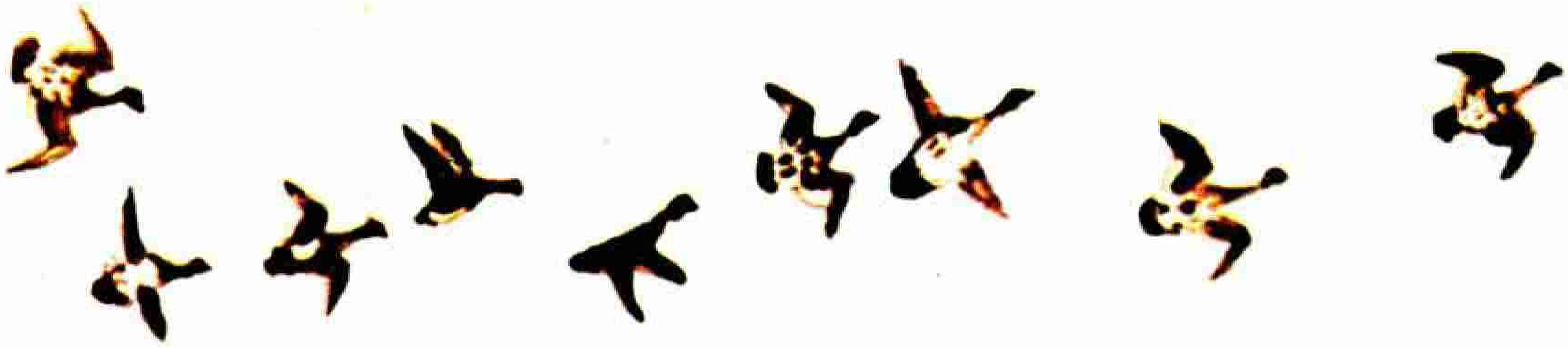
వి. గార్షిన్

కప్ప ప్రయాణం

వి. గార్షిన్

కప్ప ప్రయాణం

చిత్రాలు: యన్. చరూషిన్
అనువాదం: రాచమల్లు రామచంద్రారెడ్డి

"ప్రగతి" ప్రచురణాలయం
మాస్కో

అనగా అనగా ఒక మడుగులో ఒక కప్ప వుండింది. అది రెక్కల పురుగులనూ, దోమలనూ పట్టుకొని తింటూ వుండేది, వానకాలంలో యితర కప్ప లన్నిటితో కలిసి బిగ్గరగా బెకబెకలాడేది. యే కొంగో దాన్ని తినెయ్యకుండా వుంటే, అది అలాగే జీవిత మంతా అక్కడ సుఖంగా బతికేది. కానీ, ఒక ఘటనతో దాని జీవితం తలకిందులైంది.

నీళ్లలోనుండి బయటికి వెళ్లబొడుచుకున్న ఒక మొద్దుమీద కప్ప కూర్చొనివుండింది. వెచ్చని చినుకులు పడుతూ వుండినాయి.

"ఆహా, యెంత మనోహరమైన చిత్తడి దినం! బతకడం యెంత అద్భుతమైనది!" అని కప్ప అనుకుంటూ వుండింది.

పొడలు పొడలతో తళతళలాడే కప్ప వీపుమీద చినుకులు పడుతూ వుండినాయి. నీటి బిందువులు దాని కడుపు కిందికీ, కాళ్ల వెనకకూ

జారిపోతూ వుండినాయి. దానికి యెంత హాయిగా వుండిందంటే, అది సంతోషం పట్టలేక బెకబెక లాడబోయింది. కానీ, అదృష్టవశాత్తు, దానికి యింతలో జ్ఞాపకం వచ్చింది — అది వానకాలం కాదని. వానకాలంలోనే కదా కప్పలు బెకబెకలాడుతాయి. అందువలన అది బెకబెకను దిగమింగి, మౌనంగా ఆనందంలో మునిగిపోయింది.

హఠాత్తుగా దానికి యీల వేసినట్లు సన్నని శబ్దం పైనుండి వినవచ్చింది. పైన అడవి బాతుల గుంపు పోతూ వుండింది. అవి గాలిలో రెక్కలు ఆడించేటప్పుడు, యీల వేసినట్లు శబ్దం వస్తుంది. అవి సాధారణంగా ఆకాశంలో చాలా యెత్తున యెగురుతాయి గనుక, మనకు కనపడవు; ఆ శబ్దాన్నిబట్టి మాత్రమే వాటిని గుర్తుపట్టగలం. యీసారి అవి కిందికి దిగివచ్చినాయి. ఆకాశంలో అర్ధచంద్రాకారంగా తిరిగి, కప్ప వుండే మడుగుమీద వాలినాయి.

"క్రక్, క్లక్, మన మింకా చాలా దూరం వెళ్లాలి," అన్నది ఒక అడవి బాతు. "కనుక యిక్కడే యేదైనా భోంచేసిపోవడం మంచిది."

యీ మాట వింటూనే, కప్ప వడిగా నీళ్లలో దూక్కుంది. తాను బాగా బలిసిన పెద్ద కప్ప. కనుక అడవి బాతులు తనను తినలేవని దానికి తెలుసు. కానీ, యెందుకైనా మంచిదని అది మొద్దు చాటున దాక్కుంది.

అడవి బాతులు యెక్కడికి పోతున్నాయో వినాలని దానికి బలమైన కోరిక కలిగింది. కాసేపు ఆలోచించి అది తన మిడిగుడ్ల తల నీళ్లలోనుండి బయటికి వెళ్లబెట్టింది.

''క్లక్, క్లక్, చలి యెక్కువౌతున్నది,'' అన్నది మరొక అడవి బాతు. ''మనం త్వరగా దక్షిణాదికి పోవాలి, త్వరగా దక్షిణాదికి పోవాలి!''

తక్కిన అడవి బాతులన్నీ బిగ్గరగా ''క్లక్, క్లక్'' అంటూ తమ ఆమోదం తెలిపినాయి.

కప్ప జంకుతూ, జంకుతూ యిలా అన్నది:

''మీ మాటల్లో దూరుతున్నందుకు క్షమించండి. మీరు అంత త్వరగా పోయే ఆ దక్షిణాది యేమిటి?''

అడవి బాతులు కప్ప చుట్టూ మూగినాయి. వాటికి వచ్చిన మొదటి ఆలోచన దాన్ని తినాలని. కానీ, అది చాలా పెద్దదనీ, గొంతులో యిరుక్కుంటుందనీ ఒక్కొక్క అడవి బాతే మనసులో నిర్ణయించుకుంది. తరువాత అన్నీ ఒకేసారి రెక్కలు కొట్టుకుంటూ, కేకలు వేయసాగినాయి:

''దక్షిణాదిన యెంత బాగుంటుందో! యిప్పుడక్కడ వెచ్చగా వుంటుంది. అక్కడ యెంత మంచి వెచ్చని మడుగు లున్నాయని! యెంత మంచి, బలిసిన పురుగు లున్నాయని! ఓ, దక్షిణాది జగన్మోహనమైనది!''

వాటి వెర్రి కేకలతో కప్పకు దాదాపు చెవులు చిల్లులు పడినాయి. అది చివరకు యెలాగో వాటిని నోర్లు మూసుకొనేటట్లు చేసి, వాటిలో కాస్త తెలివి గలవాటిని అడిగింది, దక్షిణాది అంటే యేమిటో సరిగ్గా చెప్పండని. ఒక అడవి బాతు వివరించింది. దక్షిణాది నిజంగా అద్భుతమైనదని కప్ప అనుకుంది. కానీ, అది కాస్త జాగర్తైన కప్ప గనుక, యింకా గట్టిపరచుకుందామని, యిలా అడిగింది:

''అక్కడ రెక్కల పురుగులూ, దోమలూ వుంటాయా?''

''ఓ, కుప్పలు!'' అన్నది బాతు.

కప్ప ఒక్కసారి "బెక్" అన్నది. అని, వెనక్కి తిరిగి చూసింది, తాను శరత్కాలంలో బెకబెక లాడడం తన మిత్రులెవరైనా విన్నారేమో అని. పాపం అది బెక్ మనకుండా వుండలేకపోయింది, ఒక్క సారే అయినా. "నన్ను మీతో తీసుకపొండి," అని అది అడవి బాతులతో చెప్పింది.

"భలే దానివే! నిన్నెలా తీసుకపోగలం?" అన్నాయి అడవి బాతులు. "నీకు రెక్కలు లేవుగా."

"మీరు యెప్పుడు బయలుదేరుతారు?" అని అడిగింది కప్ప.

"వెంటనే, యిప్పుడే," అంటూ అడవి బాతులన్నీ ఒకేసారి అరచినాయి. "క్లక్, క్లక్, క్లక్, క్లక్, యిక్కడ చలిగా వుంది. వెళ్లిపోవాలి దక్షిణాదికి, దక్షిణాదికి, దక్షిణాదికి!"

"దయచేసి అయిదు నిముషాలు వ్యవధి యివ్వండి," అని కప్ప బతిమలాడింది. "నేను మళ్లీ వస్తాను. యేదో ఒక ఉపాయం తప్పక కనిపెడతాను."

తాను కూర్చొనివుండిన మొద్దుమీదనుండి అది నీళ్లలోకి దుమికి, బురదలోకి దూరింది. తన ఆలోచనకు భంగం కలగకుండా వుండాలని అది బురదలో పూర్తిగా కూరుకపోయింది. అయిదు నిముషాలు గడచినాయి. అడవి బాతులు వెళ్లిపోదామని నిశ్చయించుకున్నాయి. సరిగ్గా ఆ క్షణంలో కప్ప నీళ్లలోనుండి వెలికి వచ్చింది. దాని ముఖం కళకళ లాడుతూ వుండింది — కప్ప ముఖం యెంతగా కళకళ లాడగలదో అంతగా.

"ఉపాయం కనిపెట్టినాను! దారి దొరికింది!" అని అది కేకవేసింది. "మీలో రెండు బాతులు ముక్కులతో ఒక పుల్ల పట్టుకోండి. నేను మధ్యలో పుల్లను నోట కరచుకొని వేలాడుతాను. మీరు ఆకాశంలో యెగురుతూ నన్ను మోసుకపొండి. ఒక విషయం మాత్రం జాగర్త — మీరు క్లక్ మనకూడదు, నేను బెక్ మనకూడదు. అప్పు డంతా సరిపోతుంది."

చిన్న కప్పనైనా వేల మైళ్ళ మోసుకపోతూ, ఒక్కసారైనా క్లక్ మనకుండా వుండడం కష్టమే. అయినా, కప్ప ఉపాయానికి అడవి బాతులు యెంతో సంతోషించి, దానిని మోసుకపోడానికి అన్నీ అంగీకరించినాయి. అవి రెండు గంటల కొకసారి వంతులు మార్చుకోవచ్చు. కప్ప వున్నది ఒక్కటే, బాతులు చాలా వున్నాయి. కనుక వాటికి యెప్పుడో కాని వంతు రాదు. అవి బలమైన గట్టి పుల్లను సంపాయించినాయి. దాని కొనలను రెండు అడవి బాతులు తమ ముక్కులతో పట్టుకున్నాయి. కప్ప దానిని మధ్యలో నోట కరచుకుంది. పక్షుల గుంపు బయలుదేరింది.

అడవి బాతులు కప్పను ఆకాశంలో అంత యెత్తుకు తీసుకపోయే టప్పటికి దానికి తల తిరిగినట్లైంది. పైగా, రెండు బాతులూ సమంగా ఆడకుండా, పుల్లను కుదుపుతూ వుండినాయి. పాపం కప్ప దిష్టిబొమ్మలాగు గాలిలో వేలాడుతూ, పట్టు వదలితే నేల బడి పచ్చడౌతాననే భయంతో, యిల కరచి పుల్లను గట్టిగా పట్టుకొంది. అయినప్పటికీ అది కాసేపటికి అలవాటుపడి, చుట్టూ కలయజూడ సాగింది. పుల్లనుండి వేలాడుతూ అది పొలాలనూ, పచ్చిక బీళ్లనూ, నదులనూ, కొండలనూ సరిగా చూడ జాలకపోయింది. అవి ఒక క్షణం కనిపించి, మరుక్షణం మాయమై పోతూ వుండినాయి. అయినా అది తన వెనక కాస్త చూడగలిగింది. దానికీ సంతోషమూ, గర్వమూ కలిగినాయి.

"యీ ఉపాయం నాకే తోచింది. నేను యెంత యుక్తిపరురాలినో!" అనుకుంది అది.

యింతలో, వెనక వస్తూవుండిన అడవి బాతులు బిగ్గరగా గొంతు లెత్తి కప్పను పొగడినాయి.

"మన కప్పకు యెంత తెలివో! యింత తెలివి అడవి బాతుల్లో కూడా చాలావాటికి లేదు," అని అవి అన్నాయి.

వాటికి కృతజ్ఞత తెలపా లనుకుంది కప్ప. కానీ, సకాలంలో దానికి జ్ఞాపకం వచ్చింది, నోరు తెరిస్తే ఆ భయంకరమైన యెత్తునుండి కింద పడతానని. అది తన దవుడలను మరింత గట్టిగా నొక్కి, మౌనంగా వుండిపోయింది. ఆ

రోజంతా కప్ప అలాగే వేలాడింది. అడవి బాతులు చాకచక్యంగా ఆకాశంలోనే పుల్లను మరొక జత పక్షులకు అందించినాయి. యిదంతా గుండె పగిలేటంత భయంకరంగా వుండింది. భయంతో కప్ప బెక్ మన్నంత పని జరిగింది. కానీ అది ధైర్యంగా వుండింది. సాయంత్రం పక్షుల గుంపు ఒక కొత్త మడుగులో దిగి, ఆ రాత్రి అక్కడ గడపింది. ప్రొద్దున్నే అవి మళ్లీ బయలుదేరినాయి. యీసారి కప్ప ముఖం వెనక్కి తిప్పి పుల్లను పట్టుకుంది, కింద యేమున్నదీ మరింత

బాగా కనిపించేటట్లు. అడవి బాతులు యీటుబోయిన పొలాలమీదా, పండబారిన అడవులమీదా, గడ్డి వాములు వేసిన గ్రామాలమీదా ఆడుతూ పోయినాయి. కళ్లాలలో ధాన్యం తయారుచేసే శబ్దాలూ, మాట్లాడే మనుషుల శబ్దాలూ వాటికి వినపడినాయి. మనుషులు మెడలు సాచి పక్షుల పిందును చూసినారు, అదేదో వింతగా వుందని చేతు లెత్తి ఒకరి కొకరు చూపించుకున్నారు. భూమికి దగ్గరగా పోవాలనీ, మనుషులు తనను చూడాలనీ, వాళ్లు తనను గురించి మాట్లాడుకొనేది తాను వినాలనీ కప్పకు చచ్చేటంత కోరిక కలిగింది. ఆ రాత్రికి ఆగినచోట అది అడవి బాతులతో యిలా చెప్పింది:

"మనం కాస్త దిగువగా పోలేమా? అంత యెత్తున నాకు తల తిరుగుతుంది. యెప్పుడైనా జారి పడిపోతానేమో అని భయంగా వుంది."

అడవి బాతులు దయ గలవి. అంత యెత్తున యెగరం లెమ్మని అవి మాట యిచ్చినాయి. మరుదినం అవి యెంత దిగువగా యెగిరినాయంటే, భూమిమీద మనుషులు యేమి మాట్లాడుకొనేదీ వాటికి స్పష్టంగా వినిపించింది.

"చూడు, చూడు, అడవి బాతులు కప్పను మోసుకపోతున్నాయి!" అని ఒక వూర్లో పిల్లలు కేకలు వేసినారు.

కప్పకు ఆ మాటలు వినపడినాయి. దానికి గుండె పొంగిపోయింది.

మరొక వూర్లో పిల్లలు యిలా అరచినారు: "చూడు, చూడు, యిలాంటి వింత యెన్నడూ చూడలేదు!"

యిది తన ఉపాయమే అనీ, అడవి బాతులది కాదనీ వీళ్లకు తెలియదు గదా, అని కప్ప విచారపడింది.

యింకొక వూర్లో పిల్లలు యిలా కేకలు వేసినారు: "చూడు, చూడు, యింత యుక్తి గల ఉపాయం యెవరి కైనా తోస్తుందా!"

కప్ప యిక భరించలేకపోయింది. అది వొళ్లు మరచి, గొంతెత్తి కేకవేసింది:

"నాదే! యీ ఉపాయం నాదే!"

ఆ కేకతో అది పల్టీలు కొట్టుతూ కింద పడిపోయింది. అడవి బాతులు కంగారు పడుతూ కేకలు వేసినాయి. కప్పను పైననే పట్టుకోడానికి ఒక బాతు ప్రయత్నించింది, కానీ సాధ్యం కాలేదు. కప్ప నాలుగు కాళ్లూ కొట్టుకుంటూ వేగంగా పడింది. కానీ అడవి బాతులు కూడా వేగంగా ఆడుతూవుండినందువలన, అది కేకవేసినప్పుడు సరిగా దానికింద వుండిన గట్టి రోడ్డుమీద పడలేదు. ఆ వూపుకు అది ముందుకు పోయి, అదృష్టవశాత్తు వూరి చివర వున్న పెద్ద మురికి నీటి మడుగులో దభామని పడింది.

అది వెంటనే నీళ్లలోనుండి బయటికి తల నిక్కబెట్టి, ఆవేశంతో గొంతెత్తి అరచింది:

"ఆ ఉపాయం నాదే! ఆ ఉపాయం నాదే!"

ఆ మాటలు వినడానికి అక్కడెవరూ లేరు. అది దభామని పడిన చప్పుడుకు ఆ మడుగులోని కప్పలు భయపడి, నీళ్లలో దాక్కున్నాయి. తరువాత అవి ఒకటొకటే బయటికి వచ్చి, కొత్త కప్పవైపు ఆశ్చర్యంతో చూడసాగినాయి.

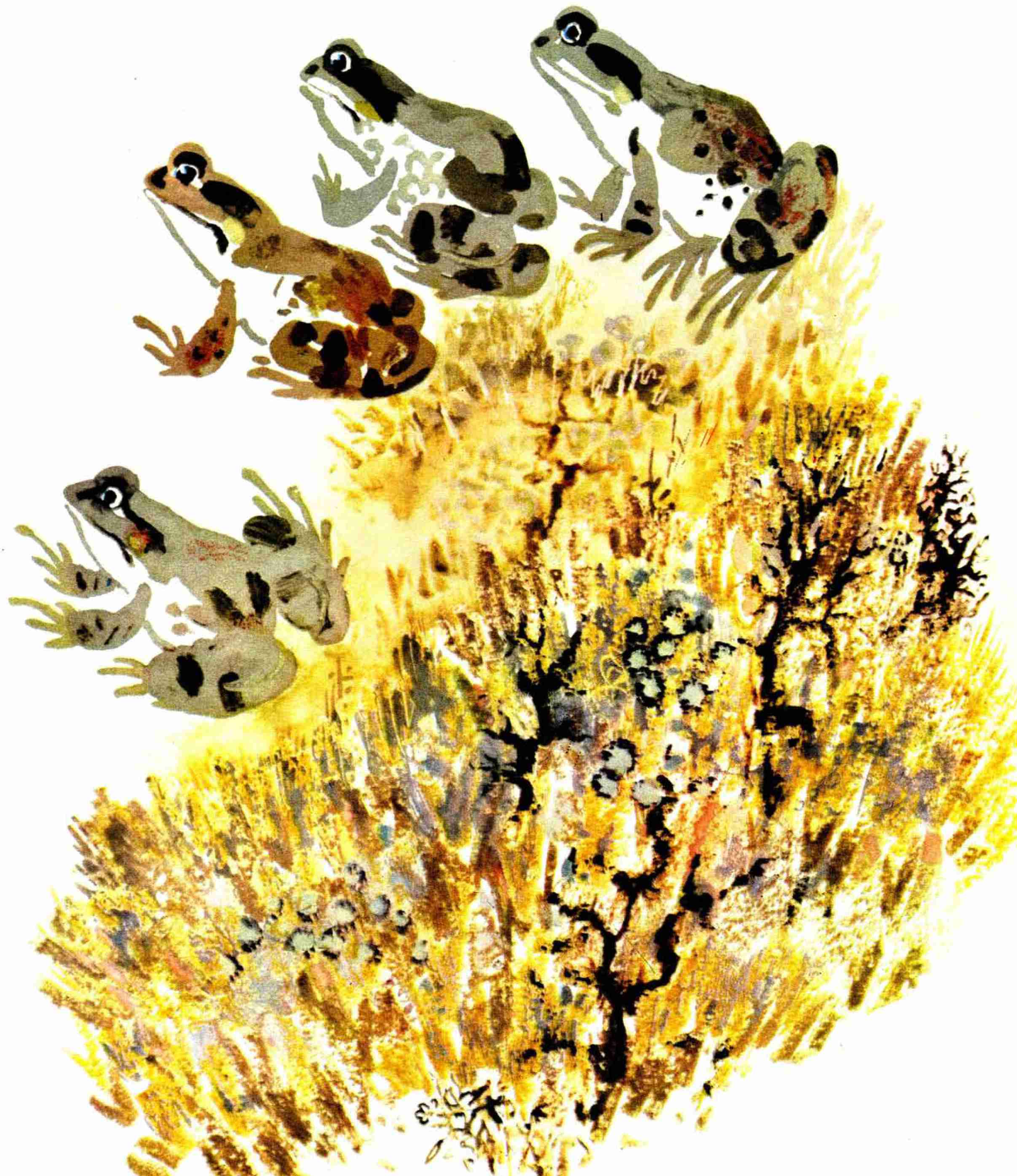

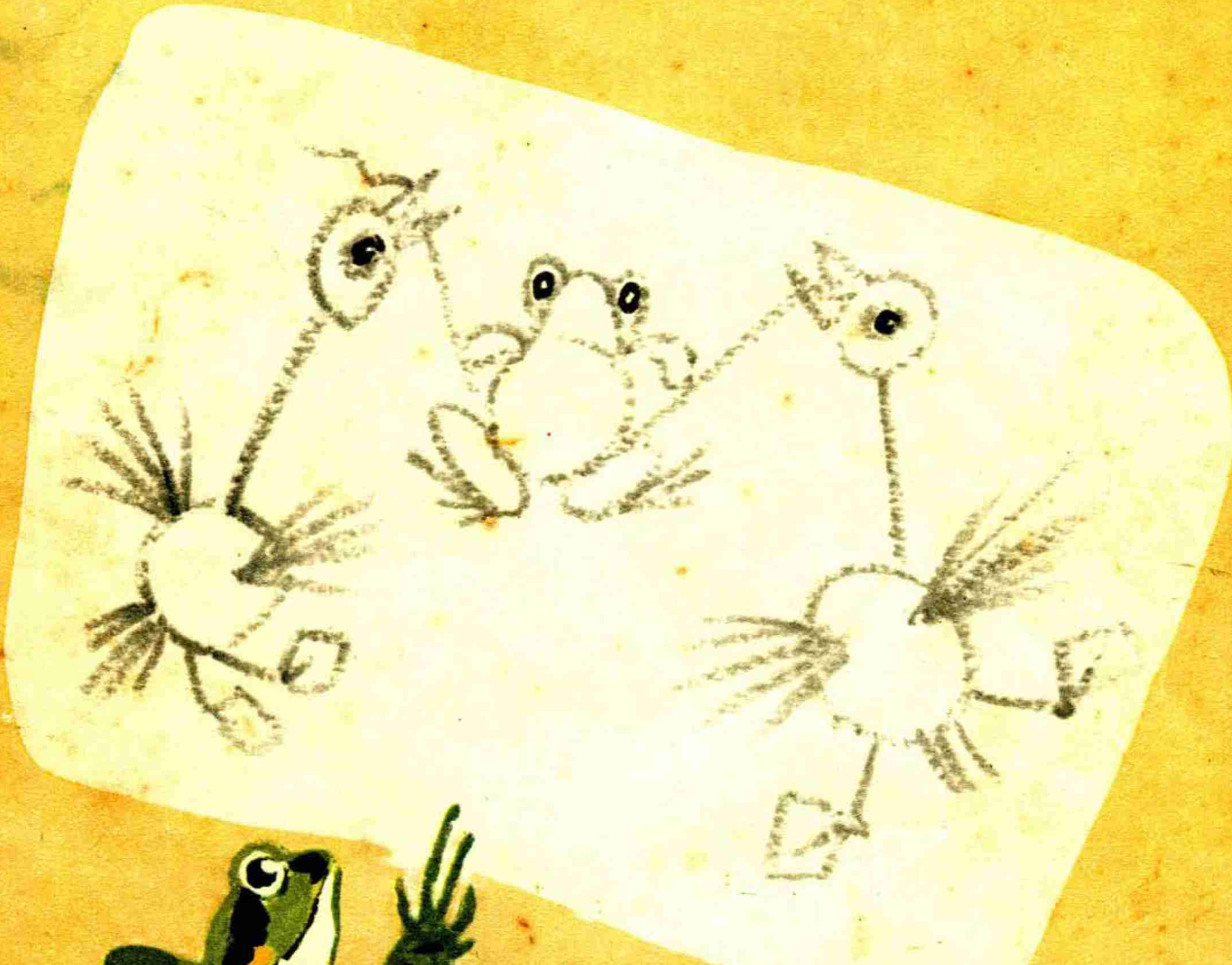

అది ఆ కప్పలతో చెప్పింది — తన జీవిత మంతా ఆలోచించి, ఆలోచించి, చివరకు, ప్రయాణం చేయడానికి అసాధారణమైన కొత్త పద్ధతి కనిపెట్టినానని. తనకు సొంత అడవి బాతులు వున్నాయనీ, అవి తనను యెక్కడికి కావాలన్నా మోసుకపోతాయనీ, అది చెప్పింది. తాను దక్షిణాదికి వెళ్లివచ్చినాననీ, అది యెంతో మనోహరంగా వుందనీ, అక్కడి మడుగులు మహా సుందరంగా, వెచ్చగా వున్నాయనీ, అక్కడ రకరకాల రుచైన రెక్కల పురుగులు కొల్లలుగా వున్నాయనీ, ఆ కప్ప చెప్పింది.

"మీ రెలా వున్నారో చూసిపోదామని యిక్కడ దిగినాను," అన్నది అది. "వానకాలం వచ్చిందాకా మీతో కలిసి వుంటాను. అప్పుడు నా అడవి బాతులు మళ్లీ నాకోసం వస్తాయి. అందాకా వాటికి సెలవు యిచ్చినాను."

కానీ అడవి బాతులు మళ్లీ యెన్నడూ రాలేదు. కప్ప గట్టి రోడ్డుమీద పడి, తల పగిలి చచ్చిపోయి వుంటుందని అవి అనుకొని, జాలిపడినాయి.

В. ГАРШИН
ЛЯГУШКА — ПУТЕШЕСТВЕННИЦА
на языке телугу

రెండవ ముద్రణ

సోవియట్ యూనియన్‌లో ముద్రించబడింది

$Г \frac{70802\text{-}393}{014(01)\text{-}80}$ без объявл. 4803010101